

မိုးရွာမိုး

အောင်မြင်စာပေ

ကိုယ်မသိလိုက်တဲ့
အချစ်

အချစ်တွေ ထည့်ထည့်ထောင်းတဲ့
လောက မောင်းဆုံကြီးထဲ
ငါလည်း ခုန်ချကြည့်တယ်...။

....

....

....

"အဟတ်ဟတ်..."

တစ်ထုံထုံ မြည်ဆောင့်ခံနေရလည်း ...
သကောင့်သား... ပြုံးနေတာပဲ...။

အခန်း(၁)

"ဒီပွဲမှာ ... ငါနိုင်ပါတယ် မင်းသန့်ရာ၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်း ပျင်းဖို့ ကောင်းတယ်..."

မင်းသန့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးကာ မူလနေရာသို့ အကြည့် ပြန်ရွှေ့ထားလိုက်သည်။ ။ နုနု ထွေးထွေးလေး အိကျနေသည့် မြူရိပ်တွေ၊ သိပ် မဖွေးသော်လည်း ဖြူလွလွလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ။

ဒီလို ဆောင်းမျိုးမှာ မနက်အစောကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး ဝိုးတဝါး မြင်ကွင်းထဲ ငေးရီပြီး... လက်ဖက်ရည်ကျကျ အရသာခံရတာ ကို မင်းသန့် သဘောကျပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် လည်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာ ဝင်ဖြစ်တာတောင် နေစိုး မနက်အစောကြီး လာနှိုးတာကို ငေါက်ခနဲထ ကာ လိုက်ခဲ့ သည်။ ။

အမေက...

"မင်းသူငယ်ချင်း ညက တစ်နာရီလောက်ကမှ အိပ်တာ သားရဲ့..."

ဟု ကာကာရံရံလေး ပြောပေးသည့် တိုင်...

"အမေ သားနိုးပြီ..."

ဟု လှမ်း၍ အသံပေးကာ ကြိုးရုန်း ထလာသည်။ ။

"မင်း... ဘယ်လိုထင်လဲ မင်းသန့်"

နေစိုး၏ အလိုမပြည့်သံကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြားရမှ မြူခြေဝိုးရီ ရီထဲ လျှောက်သွားနေ သော သူ့ဝိညာဉ်ကို သူပြန်သိမ်းကာ ရေနွေးတစ် ခွက် ငှဲ့သောက်သည်။ ။ ပြီးတော့... နေစိုး အကြောင်းကို စိတ်ထဲ ပြန် သွင်းရလေသည်။ ။ ဝန်ခံရလျှင် နေစိုးကို သူ ဘာမှ မပြောချင်တော့...၊ ဒါ ပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါသည်။ ။

"လူဟာ လိုချင်နေသရွေ့တော့ ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံဘူးကွ... နေစိုးရ..."

"ဘာ..."

နေစိုးကြားချင်တာ ဒီစကားမဟုတ်။ သူကလည်း ဒါပဲ ပြောချင်တော့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပြောမိ သည် ။ နေစိုးမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်လာ၏။

"မင်းမှားနေပြီ မင်းသန့်...၊ ငါ လက်ချိုး ရေတွက်နေတဲ့ ရည်းစားတွေကို လိုချင်လို့ ရအောင် လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ လိုက်ချင်လို့ ရနေတယ် ဆိုတာကို မင်းပေါက်မှာ ပါ...၊ ‘သဒ္ဒါကြည်ဖြူ’ လည်း အတူတူပဲ၊ ငါ ပျင်းလို့ နာမည်ရွတ်ပြီး လက်ချိုးကြည့်ရင် ဆယ်ချောင်းလုံး ပြည့်ရုံလောက်ပဲ လိုက်ခဲ့ တာကွ..."

ဒေါက်ဖိနပ်တွေကို မိန်းမတွေအတွက် ထုတ်လုပ်ထားတာ ဘာအတွက်လဲ မင်းသိရဲ့ လား၊ မသိရင် မှတ်ထား တို့ ယောက်ျားတွေ လိုက်ရင် ဝေးဝေး မပြေးနိုင်အောင်လို့ ကွ... ဟားဟား..."

နေစိုးအသံက ဂုဏ်ကြောင့် တက်သော မာနသံ ကိုးဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပြည့်လွန်းသည်။ ။

သူကတော့ ပြုံးလျက်ပင်...။

"မင်းရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို sky net မှာ အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး မျှဝေသင့်တယ်..."

"ဟားဟား... ငါ အဲလောက် တော်နေပြီပေါ့..."

"မဟုတ်ပါဘူး...TV မှာ လာရင် ခလုတ်ပိတ်ထားမလို့ "

"တော်တော်... ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ ..."

"ဒါဖြင့် ကျော်ကျော်ကို မင်းဘာကြောင့် ပြိုင်ခဲ့သလဲ"

"ဒါ... ဒါက ငါ့ဝါသနာလေ၊ ငါ့အတွက် အမြဲတမ်း ပြိုင်ဘက်ကောင်း တစ်ယောက် ရှိဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ငါရှာဖွေပြီး သုတ်သင်တယ်။ အခု ငါပြောနေတာက ခံစားမှုကွ၊ အောင်ပွဲတစ်ခု ရတိုင်း ငါ ပီတိတစ်ခု ခံ စားရတယ်... ပျော်တယ်ကွာ၊ ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်ပြီး မပျော်ဘူး၊ အရမ်းလည်း ပျင်းစရာ ကောင်းတယ်"

မင်းသန့် ဟတ်ခနဲ အသံထွက်ရယ်ပြီး...

"မင်းပုံစံက ငါ့ဦးလေးရဲ့ ကြက်ဖကြီးလို ဖြစ်နေပြီကွ..."

"ဟေ..."

နေစိုး လန့်ကာကြည့်၍ ...

"ငါ့ဦးလေးက ကြက်တိုက်တာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်...၊

တိုက်ရင်လည်း နိုင်မှ ...၊ မနိုင်ရင် အဲဒီကြက်ကို ပိုင်းထဲမှာ ထားပစ် ခဲ့တာ၊ ချက်ချင်တဲ့ ကောင် ချက်စားပဲ...။

အဲဒါကြောင့် သူ တိုက်ကြက်တစ်ကောင်ရဖို့ ပုပ္ပါးအထိ သွားရှာပြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တော့ တိုက်ရောကွာ၊ ကြက်ကလည်း ကောင်းတော့... နိုင်တယ်။ လယ်ဗယ်ကြေးနဲ့ ဘယ်သူမှ မတိုက်ရဲတော့ ငါးလေး တစ်လေး၊ ဒါလည်း နိုင်တယ်။ နောက် ဆယ်လေး တစ်လေး ပေးတိုက်တယ်။ နိုင်တာပဲ...၊

ရန်ကုန်ကြက်တွေ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲတော့ နယ်လှည့်တိုက်တယ်။ သူချည်းပဲနိုင်လို့ ကြာလာတော့ သူ့ကို ဘယ်ပိုင်းကမှ လက်မခံတော့ဘူး။ အမြဲတမ်းလိုလို အောင်သေအောင်သား စားနေရတဲ့ ဦးလေးက သူ့ကြက်ဖကြီးပိုက်ပြီး ငေါင်သေငေါင်သားပဲ စားနေရတယ်...၊

သူပုပ္ပါးကြီးက ကောင်းလွန်းလို့ ပြိုင်ဘက်က မရှိ၊ တိုက်ကလည်း တိုက်ချင်၊ နောက် တစ်ကောင် ပြောင်းကိုင်ရင် ဒီကြက်လောက် မကောင်းမှာ လည်း စိုးရိမ်၊ ဒီကြက်ကိုလည်း သုံးလို့ မရနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကြက်ဖကြီး အိမ်မှာ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး သူ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတယ်ကွ၊ ကြက်ဖကြီးလည်း ကြက်မလည်း မရှိ၊ ခံခွပ်မဲ့ကောင်လည်း မရှိဘဲ ခေါင်မိုးထပ်မှာ အောက်အီးအီးပဲ အွတ်နေရ ရှာတယ်ကွ၊ မင်းလည်း ... အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီ..."

"အဲဒီတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ..."

"မင်းလည်း ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး အောက်အီးအီးအွတ်ပေါ့ကွာ..."

"ချီးပဲ...ချီးပဲ..."

နေစိုး ဒေါပွကာသွားသည် ။ သူ ရယ်နေလိုက်ပါသည် ။ ထို့နောက်... နေစိုး နာရီတစ်ချက် ကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ခေါ်ရှင်းသည် ။

"မင်း မပြန်သေးဘူးလား"

"ဟိုးက မြူခင်းထဲ... နေရောင် ဖြတ်ဝင်လာမှ ပြန်မယ်ကွာ၊ ထိုင်ဦးမယ်..."

"အေး... ငါပြန်နှင့် မယ်၊ ကြည်ဖြူက အသစ်ကလေးဆိုတော့ လက်ဆေးချင် သေးတယ်ကွာ၊ ရှစ်နာရီဆို သူ အိမ်ကထွက်ပြီ"

သူ ခေါင်းဆတ်ညိတ်ကာ ကျန်ခဲ့သည် ။ လက်ဖက်ရည် ခွက်ရော ဆေးလိပ်ပွဲ ခွံတွေပါ သိမ်းသွား၍ ပိုင်းမှာ ရေနွေးအိုးနှင့် ရေနွေးပန်းကန်သာ ကျန်ခဲ့သည် ။ စိတ်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရသည့် ခံစားမှုက အခုမှ ပိုပြည့်စုံလာသည် ဟု ထင်မိလေ၏။

"သားရေ... နေစိုး"

အခန်းထဲ ရှုးရဲဟူးဟဲနှင့် ရေမွှေးနံ့တွေ ဖြန့်ခင်းနေတုန်း မိခင်ဖြစ်သူ ခေါ်သံနှင့် အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"အောင်မယ်လေး... ငါ့သားရယ် တော်ရုံပဲလုပ်ပါဟဲ့၊ ငါ့နှယ်... ရော့... ဒီမှာ ... ကားသော့နဲ့ ပိုက်ဆံ"

"ဟာ... အမေရော၊ အောက်မှာ ကိုညိုရှိတာပဲဟာ၊ ပေးခဲ့ရောပေါ့..."

"တော်တော့ သား... ငါ အဲဒီကောင်ကို ဒီနေ့ လစာပေးပြီးတာနဲ့ ဖြုတ်တော့မယ်..."

"ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အမေ မကြိုက်တာတွေ အရမ်းများ လာပြီ၊ မင်းအဖေကားကို သူမောင်းနေတုန်းက မင်းအဖေ က ငတုံးမို့ ဒင်းလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ ရနေတာ...၊ အခု အမေ့ကားကိုလည်း သူမောင်းနေရရော အကျင့်တွေက ပေါ်လာတာလဲ..."

နေစိုး ခေါင်းကဆံပင်ကို ဂျယ်နဲ့ ဟိုဖွဒီဆွဲလုပ်ရင်း နားစွင့် နေလိုက်သည်။ ။

"သား... စဉ်းစားကြည့်၊ ဈေးရောက်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် အမွေ့နာမည်နဲ့ သူစားတယ်။ နေ့လယ်ထမင်း အမွေ့နာမည်နဲ့ သူစားတယ်၊ ညနေကားသိမ်းရင် ဒါမှ မဟုတ် ဆီသွားထည့်ရင် ဆီထုတ် ရောင်းစားတယ်၊ ဒီကြားထဲ လစာထုတ်ရင် ဘောက်ဆူးလေးဘာလေး မပေးတော့

ဘူးလား ဆိုတာက ပါသေးတယ်..."

"အမေက သူ ဆီထုတ်ရောင်းတာ သိလို့ လား"

"အိုး... မင်းအမေက ပါးပါးလေးပါ၊ မိုးလင်းတစ်ခါ... ည ကားသိမ်း တစ်ခါ အမေအမြဲတမ်း ဆီတိုင်းတယ်၊ လမ်းကြောင်းနဲ့ ဆီစားနှုန်း တွက်တယ်၊ မင်းအဖေသာ... ဘီးလိုမ့်ရင်ပြီးရော နေနေတာ ဟဲ့... သိပြီ လား...၊ ကဲ... ငါသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ငါးသောင်း... မင်းလည်း ကြည့်သုံး ... နေစိုး၊ အရောင်း အဝယ်တွေက အရင်လို မဟုတ်ဘူး ..."

ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသော အမေ့ကို သူ ပခုံးတွန့်ပြကာ ပိုက်ဆံနှင့် ကားသေ့ကို ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ထို့နောက်... မှန်ထဲ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီး လေကလေး ချွန်ကာ အခန်း ထဲက ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

အမေ ညည်းသာ ညည်းနေတာ ကိုညို ဆီထုတ် ရောင်းတာလောက် က ဘာမှ မဟုတ်။ ကိုညို ဆီရောင်းစားဖို့ အဖေ ခွင့်ပြုထားတာ သူ လည်း သိသည်။ ။ တစ်ခါတလေ ကိုညို ဆီရောင်းတဲ့ နေရာ သူတောင် လိုက်သွားတာလည်း ရှိသည်။ ။

တစ်ပတ်လုံး မောင်းမှ ခံဆီဖယ်ပြီး ပိုလျှင် တစ်ဂါလန်။ ရောင်းလျှင် လည်း လေးထောင်အပြင် ပိုမရ၊ ဈေးအတက်အကျ ရှိလည်း ... နည်း နည်း။ ဒါလေးကို အမေ လိုက်မြင်နေတာ ရယ်ရသည်။ ။

အဖေ့ငါးကန်နှင့် ပုစွန်ကန်က Export အခက်အခဲနှင့် ကြုံတာ တောင် ပြည်တွင်း ဈေးကွက်နှင့် ထိုင်စားလို့ ရနေသည်။ ။ အမေ မင်္ဂလာ ဈေးမှာ အထည်ဆိုင် ဖွင့်တယ်ဆိုတာ အပျင်းပြေ၊ အမေ့ဝင်ငွေ အမေသုံး ၊ အရင်းပြုတ်လည်း ဘဏ်ထဲက ငွေနှင့် လိုသလောက် ပြန်ထည့်လိုက်ရုံ ပင်...။

ပျမ်းမျှ တစ်လ သိန်းငါးဆယ်လောက် ဝင်ငွေရှိသည့် အိမ်မှာ ဒရိုင်
တာ တစ်ပတ် ဆီတစ်ဂါလန် ထုတ်ရောင်းသည့် ကိစ္စ အရေးလုပ်ပြီး
ပြောမနေသင့်ဟု သူထင်လေသည်။ ။ ပြီးတော့ ခိုးရောင်းတာ မဟုတ်
အိမ်အဓိက ဦးဆောင်သူ ဖြစ်သော အဖေကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုပေးထားသည်
။ ဒါက ကိုယ့် လက်အောက် ငယ်သား အလုပ်အပေါ် ပျော်ပိုက်အောင် အ
ဖေ ဘောက်ဆူး ပေးထားခြင်းသာ။

အဓိကက အလုပ်ကို ရှိသေဖို့ ၊ သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ဖို့ ၊ ကျွမ်းကျင်ဖို့ နှ
င့် မိမိလုပ်ငန်း အပေါ်မှာ မိမိ ပျော်ရွှင်ဖို့ ။

အမေကတော့ မရပါ။ ရှိနေတဲ့ ကြားက တစ်ပြားကို နှစ်ပြားခွာရ
တာ ဝါသနာ။ သူ့ဆိုင်နဲ့ သူ့လုပ်ငန်းမှာ လည်း လူမမြဲ။ သူ့စိတ်နှင့် မတွေ့
လျှင် ဖြုတ်၊ မလုပ်ချင်ထွက်၊ ငကန်းသေ ငစွေပေါ် လိမ့်မယ် ဆိုတာမျိုး
...။

ထို့ကြောင့် အမေ့လုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်သူ ဟူ၍ မရှိ။ အမြဲတမ်း အ
လုပ်သင်နှင့် အသစ်တွေ ချည်း ရှိနေ၍ လုပ်ငန်း တိုးတက်မှု နှောင့်နှေး
ကာ အမေ ပင်ပန်းတာသာ အဖတ်တင် ပါသည် ။ ဒါကို အဖေ
ထောက်ပြသည် ။ အကြံပေးသည် ။ အမေ လက်မခံပါ။ သူ့စိတ်နှင့် သူ့စ
ရိုက်ကို ဘယ်သောအခါမျှ ပြောင်းလဲမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အဖေ
လည်း လက်လျှော့ကာ ဘဏ်ထဲ ငွေထည့်ထားပြီး အမေ့စိတ် အတိုင်း
ထားလိုက်ပါလေ၏။

"ကဲ... ပြော ကောင်လေး။ ငါ ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ"

"ဇေနတင်ပါ... ရောက်ရင် ပြောမယ်လေ"

"ဟာကွာ... ကားအသစ်လေးနဲ့ ၊ ခြေလေးနည်းနည်း ဆန့်ပါဦးလား

"နောက်တော့ သွားမှာ ပေါ့... လောလောဆယ် အသစ်ကလေးနဲ့ ရင်းနှီးအောင် နေပါရစေဦးဗျာ... အဟဲဟဲ..."

"ဟေ... မင်း အသစ် ထပ်ရပြန်ပြီလား"

"ဒါပေါ့..."

"မိုက်တယ်ကွာ... အဟတ်ဟတ်ဟတ်"

ကိုညို ဝမ်းသာအားရ စကားဆိုရင်း အူလှိုက် သည်းလှိုက် ရယ်၍ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေသော သူ့စိတ်ဝိညာဉ်တွေ လန့်နိုးလာခဲ့တယ်။ မနက်က မင်းသန့်နှင့် တွေ့တုန်းက အတော့်ကို စိတ်ပိန်ကာ သွားသည် ။ ဒါကြောင့် လည်း ကိုညို့ကို သူခင်လေ၏။

အမေ သူ့ကား သူ့ဘာသာ မောင်းသွား၍ ကိုညို့ ယောင်ပေပေ ဖြစ်နေတုန်း ခေါ်တင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဒီတစ်ယောက်ရော ဘယ့်နှယ်လဲ... အလန်းဇယားပဲလား"

"လုံးဝအမှန်ပဲ ကိုညို့၊ ကျော်ကျော်ကို သိတယ်မဟုတ်လား"

"သိတယ်လေ... လင့်ခရူဇာ သုံးခွေးနဲ့ နန်းပြေးနေတဲ့ ကောင်..."

သုံးခွေးဆိုသည် က ကားလောကသားတို့ အခေါ် အက္ခရာနံပါတ် ‘၃ ခ’ကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ကျော်ကျော် စီးတဲ့ ကား။ ကျော်ကျော် ဖခင်ရော မိခင်ပါ ပြည်ပကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှာ ပညာရှင် အဆင့်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေပြီး ကျော်ကျော်ကို အဒေါ်အပျိုကြီး ညီအစ်မနှင့် မြန်မာပြည်မှာ ထားခဲ့ သည် ။ ငွေကြေး ပြည့်စုံပြီး လိုတရနိုင်သော ကျော်ကျော်အား အဒေါ်အပျိုကြီး ညီအစ်မကလည်း ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားကြ သဖြင့်

ရပ်ကွက် King ထဲမှာ နေစိုးလိုပင် ကျော်ကျော်လည်း အထင်ကရ လူ။

တစ်နည်းအားဖြင့် နေစိုး၏ ပြိုင်ဘက်ကောင်း တစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပေ။

"ဒီကောင် အသေရရ အရှင်ရရ ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုရင်... ကိုညို တွေးကြည့် လိုက်ပေါ့..."

နေစိုး အရသာရှိရှိ ပြောလိုက်ရသလို ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုပြီး ကျန်ခဲ့သည် ။ ကိုညို မျက်မှောင် တစ်ချက် ကြုတ်သွားပြီး...

"နေပါဦး ငါတို့ လမ်းထဲက ဇဝနမှာ မိနီမ့ကတ်လေး ဖွင့်ထားတဲ့ သဒ္ဒါကြည်ဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား..."

နေစိုး ပြုံးကာ မော်ကာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၍ ကိုညို ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်ကာ...

"ဟာ... အဲဒါကို မင်းရလိုက်တာ"

"ရက်စိတ်... သက်... ရိုက်..."

"တယ်ဟုတ်ပါလားကွ... ငါ့လူ၊ ဒါ... ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက သုံးခွေးပေါ်တောင် ထိုင်ပြီး ပြီနော်။ ကျော်ကျော်က သူ့အိမ်မှာ တောင် ဝင်ထွက်နေတာ..."

"သိတယ်... ထိုင်တာ တက္ကစီ အဆင့်လောက်ပါ၊ သူ့အိမ်အထိ လာကြိုနေတာရော သူ့မိဘတွေ ဆန္ဒတွေကိုပါ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဗျ"

"တိကျလှသည်လား"

"ဟဲဟဲဟဲ... ဒါပဲလေ၊ မိန်းမမှန်ရင် အဲလီဘောက် ဘုရင်မကြီး ဖြစ်နေပလေ့စေ... အားနည်းချက် တစ်ခုတော့ ရှိကြတာသည်းပဲ၊ အဲဒီအားန

ညဉ်းချက်က ကျွန်တော့်လမ်းကြောင်းပဲ..."

"ဪ... ဒီလိုလား"

"အမှန်တော့ ဘော်ဒါကဏ္ဍတွေ ဂွတ်တာပါ။ မင်းသန့်နဲ့ သဒ္ဒါ ကြည်ဖြူက ခြံချင်းကပ်ရပ်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်နဲ့ က ငယ်ပေါင်းတွေ ... ဒီကောင်ဆီက နှိုက်စားရုံပဲ..."

"မိုက်တယ်ကွာ... ခိုက်တယ်၊ အဟတ်ဟတ်ဟတ်... ကဲ... ဇဝနရောက်ပြီ ..."

"ညာဘက်ချိုးလိုက်...၊ အရင် အရှေ့ရွာနေရာ သိတယ်မဟုတ်လား ..."

"အင်း..."

"အဲဒီရှေ့ကလမ်းပဲ... ဝေဇယန္တာ မရောက်ခင်လေ..."

ကိုညိုက ကားကို ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့် ဣန္ဒြေကြီးစွာ ရပ်ပေးလိုက်သဖြင့် နေစိုးလည်း ခန့်ခန့်ကြီး ဆင်းကာ ဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ။

အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက မှန်တံခါး ဆွဲဖွင့်ပေးကာ ကြိုဆိုပါသည်။ ။

"မင်္ဂလာပါရှင်၊ စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ယူအားပေး နိုင်ပါတယ်ရှင်"

"မင်းတို့ ဆိုင်မှာ ငါဝယ်ချင်တာ မရှိဘူးကွ၊ လိုချင်တာပဲ ရှိတယ်..."

"ရှင်..."

"ရော... မုန့်ဖိုး..."

"ရှင်... ဟို.."

"ရှင်တွေ ဟိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ လေ... ပေးရင်ယူ၊ မင်းတို့ မမလေး ဘယ်သွားလဲ.."

"မယူပါရစေနဲ့ ... မမလေးကတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ ပါရှင်..."

"အိုခေ... အ,မမလေး... မယူရင်နေပေါ့ ငါအကုန် သက်သာတာပေါ့..."

ထို့နောက် အရောင်းကောင်တာတွေ ကြားမှ ဖြတ်ဝင်ကာ သူမ ရုံးခန်းရှိရာသို့ တန်းမတ်စွာ ဝင်လာခဲ့ လေသည်။ ။ ထိုစဉ် ကောင်တာထဲမှ အရောင်းဝန်ထမ်း တစ်ယောက် လိုက်ထွက် လာပြီး...

"ဒီဘက်ကို အပြင်လူ ဝင်ခွင့် မရှိပါဘူးရှင်..."

နေစိုး ဂရုစိုက်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာကာ... ရုံးခန်းအဝင် တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲလှည့်လိုက် သည်။ ။ အတွင်းထဲက လော့ချထားသဖြင့်...

"ဘာလဲကွ..."

"ဝင်လို့ မရဘူးရှင်..."

နေစိုး မျက်နှာနီ လာပြီး အနားရောက်နေသည့် ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးကို ငဲ့ကြည့်လျက်...

"မင်းတို့ သိပ်ကြီးကျယ် မနေနဲ့ ကွ... ငါသူ့ချစ်သူပဲ၊ ခေါ်ပေးစမ်း..."

"မဖြစ်လို့ ပါ၊ မမလေး ရုံးခန်းထဲဝင်ရင် သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စကလွဲပြီး ဧည့်တွေ့ခွင့် မပြုဘူးလို့ စည်းကမ်း ထုတ်ထားလို့ ပါ၊ အဲဒီစည်းကမ်းက ကျွန်မ ဒီမှာ အလုပ် လုပ်နိုင်ခွင့်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက် နေလို့ ပါ..."

နေစိုး ရှက်ရမ်းရမ်းတဲ့ စိတ်နှင့် တံခါး အောက်ခြေပိုင်းကို ဖိနပ်ဦးနှု

င့် ထိုးကန်ပစ်ကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည် ။ သူမ ဖုန်းနံပါတ် ခေါ်ပါသည် ။

"လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော ဖုန်းမှာ ဖုန်းပိတ်ထားပါ သဖြင့်..."

"တောက်..."

ရင်ထဲကနေ အလိပ်လိုက် တက်လာသော ဒေါသနှင့် ကာရံထားသော မှန်ချပ်တွေဆီ လက်သီး ပစ်မသွင်းမီ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် လာခဲ့တော့သည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်..."

"ဘာမှ ... သောက်ကျေးဇူး လာတင်မနေနဲ့ ချီးပဲကွာ"

အင်တာကွန်းက တစ်ဆင့် ကြားနေသော အသံတွေကြောင့် သူမ ရင်ထိတ်မိသော်လည်း မတုန်လှုပ်ပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘီယာဘူး လွှင့်ပစ်သလို ပစ်ချင်နေသော ယောက်ျားတွေကို ဒီလောက်တော့ ပညာပေးသင့်သည် ။

နေစိုး ဤမျှမောက်မာ ရိုင်းစိုင်းလိမ့်မည်ဟု သူမ တွေးထင် မထားမိတာတော့ စိုးရိမ်စရာ ကောင်းသော အားနည်းချက်ဆိုတာ ဝန်ခံပါသည် ။ ဟိုကောင် မင်းသန့်လည်း လိုတာပဲဟု မဆီမဆိုင် မင်းသန့်ကို အပြစ်တင်နေမိသည် ။

တကယ်ဆို နင်သတိတော့ထား ဒီကောင့်စရိုက်က ဘယ်လိုဆိုတာ ပြောသင့်သည် ။ တံခါးပေါင် အောက်ခြေကို ကန်လို့ သာ တော်တော့သည် ။ အပေါ်ကို တစ်တောင်လောက်ပဲ မြှင့်ကန်၊ အချပ်လိုက် ထွက်ကျရင် ပြီးပါလေရောလား။

မင်းသန့် နင်အလကားပဲ။ နေစိုးအပေါ် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်မှုက

မင်းသန့်အပေါ် ပုံသွားသည်။ ။

နေပါစေ ညပြန်မှ နားရင်း အုပ်ပစ်မယ်... ဟင်း...။

သတိမထားမိဘူး...

ယောက်ျား။ ။ မင်းကို လက်ထပ်တာ ငါရူးနေလို့ ဘဲကွ

သိရဲ့ လား...။

မိန်းမ။ ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ယောက်ျားရယ်...

ကျွန်မလည်း ချစ်စိတ်မွန်နေတော့

ရှင်ရူးနေမှန်း သတိမထား လိုက်မိဘူးတော့...။
